

CARTA AL SOCI(A)

Em presento a una elecció i resulta que sempre he evitat dir a ningú a qui havia de votar. Quan algú m'ha demanat explícitament a qui votar li he contestat d'acord al que em semblava que eren les seves idees i no pas la meves. El que si he indicat alguna vegada era a qui no s'havia de votar, que ja és molt.

De fet això de presentar-me a una elecció ja va per aquí. Preferiria que s'hi presentés un altre. N'hi ha molt(e)s que podrien fer-ho millor, si més no els que conec de la tertúlia d'economia d'en Josep Maria Carreras, però com que aquests no s'hi presenten, m'he presentat jo. Per això, a continuació em limitaré a informar d'allò que considero que puc aportar i el que triï el soci o sòcia, a mi m'estarà molt bé.

El [programa electoral](#) ja està presentat i distribuït, no cal repetir res, solament destacar que en la programació compto amb que part de les activitats, normalment conferències, seran per iniciativa dels socis. Aquestes activitats, com les que pugui promoure jo mateix, han de tenir qualitat i interès pel conjunt de socis.

Què puc aportar? Doncs us explicaré el que m'ha interessat i el que he fet en relació a una tasca divulgativa i de pensament, posant èmfasi en la valoració que n'hagin fet altres persones ja que, al meu entendre, és el que l'acredita. En quant al que he fet, l'experiència, a mi em sembla que entre allò que explico al **programa** i el que es pugui trobar a internet, ja n'hi ha prou, no cal donar més voltes.

Pel que fa als meus interessos, la filosofia n'és un. Analitzant la història del pensament econòmic s'observa una gran influència dels filòsofs sobre els constructors de la teoria econòmica, fins al punt que sembla que el pensament econòmic hagi nascut del pensament filosòfic. Les grans idees d'Adam Smith, considerat com el pare de la teoria econòmica, ja les havia exposat amb anterioritat Voltaire. Però és que, a més, Voltaire i Smith havien coincidit personalment a Ginebra. També és prou coneguda la influència de Hegel en el materialisme històric de Karl Marx.

Keynes es forma amb Bertrand Russell i amb George Edward Moore, que és l'autor del Principia Ethica, on pregunta sobre el concepte del bé (i del mal). Son els anys en que es desenvolupen les idees entorn de l'Estat del Benestar.

Nietzsche impacta sobre Schumpeter. L' «empresari innovador» de Schumpeter és el «superhome» de Nietzsche, que és la peça clau en el procés anomenat «destrucció creativa». Nietzsche també influeix sobre Nicholas Georgescu-Roegen, qui construeix l'economia ecològica. Georgescu-Roegen va tenir de mentor a Schumpeter.

A Keynes se'l recorda més com a economista que com a matemàtic i filòsof. El mateix passa amb Georgescu-Roegen, que se'l té com a pare de l'ecologia, però que era un matemàtic excel·lent i filòsof. És una llàstima perquè la incertesa lliga amb la complexitat i amb l'ètica i, avui, aquests són problemes als que se li estan donant voltes.

Comentaris, preguntes, propostes...: joaquim.m.perramon@gmail.com

Filosofia, economia i literatura

L'interès per la filosofia podia ser una simple afició, però la cosa va prendre forma quan vaig elaborar la meua tesi doctoral dirigida per Dídac Ramírez, soci de l'Ateneu que, a més de doctor en Economia és doctor en Filosofia. En aquella tesi, feta al Departament de Matemàtiques, considerava amb cert aprofundiment el problema del tractament de la incertesa.

Jo no gosaria dir que he fet res en l'àmbit de la filosofia, però vaig fer uns llibrets presentats a l'Ateneu, i la Muriel Casals m'hi va dedicar un article a El Temps (29/04/2008) titulat '[Economia i Filosofia](#)'. A part de la Muriel vaig estar uns quants anys presentant una comunicació als col·loquis de Filosofia de Vic que anualment organitza la Societat Catalana de Filosofia. Us enllaço [l'article](#) dedicat a la guerra. És molt curt i potser us resulti entretingut i estimulant.

Una curiositat de la Ciència Econòmica, és que els textos introductoris sempre han estat elaborats per primeres espases. Aquí tenim el cas d'en Joan Sardà, en Josep Maria Bricall, l'Alfred Pastor... i de fora, en Paul Samuelson, en Kenneth Galbraith, Paul Krugman, Joseph Stiglitz i un llarguíssim etcètera. Als llibres d'introducció a l'economia, necessàriament, s'ha de lligar caps i això és difícilíssim. Tot es relaciona amb tot !

Només els primeres espases han pogut construir un relat econòmic global, que és un relat que, en certs aspectes, el podem trobar parlant amb el barber, el taxista, el cambrer... o veient una obra de

teatre o llegint un llibre. Amb la tertúlia de Literatura i economia, que vaig organitzar a l'Ateneu, i de la que posteriorment es va editar un llibre, comprovem que quan agafem els autors clàssics i, en particular, la seva mirada sobre determinats fets econòmics, els resultats són sorprenents perquè plantegen problemes irresolts o apunten reflexions interessantíssimes i no ho fan amb cap pretensió d'anàlisi sinó dins un relat literari.

Per si esteu interessats, part del llibre *Literatura i Economia* es pot consultar a Google i també us recomano l'article que ens va dedicar en Lluís Bonada a *El Temps* (25 de juliol de 2017).

Això està bé perquè vol dir que l'economia es pot aproximar a altres àmbits però no des d'un punt de vista de superioritat, sinó per enriquir-se. Llegia fa poc un llibre d'en Ricard Solé (que formalment és físic i biòleg però que, en definitiva, és un expert en complexitat) i a mi em sembla que determinades reflexions seves de tipus econòmic son extraordinàriament encertades. Estaria bé poder 'tertuliar' d'economia amb ell a l'Ateneu. A veure si es deixa ! O si us deixeu !

Comentaris, preguntes, propostes...: joaquim.m.perramon@gmail.com

Economista, analista financer i professor de periodisme

La meua vida professional ha transcorregut al sector públic. Vaig començar a la Diputació i al cap de pocs anys vaig anar a Iniciatives S.A. SPM. Allà fèiem allò que ara predica la Mariana Mazzucato, però a un nivell local, i estava prou bé. Teníem també contacte amb l'empresa privada i el tema dels projectes d'inversió em va agradar. Em vaig fer analista financer.

De la meua experiència com a economista he arribat a la conclusió que això del progrés econòmic és inherent a una democràcia. Per a progressar econòmicament la mesura més important és democratitzar de manera efectiva la societat, sens cap dubte.

També m'ha interessat el model territorial. Ara estem en un moment de replantejament. Hi ha un discurs que parla d'equilibri territorial i de medi ambient i una realitat perseverant d'especulació immobiliària que ja va conduir a la crisi que es va iniciar l'any 2008. Com que havia estat professor de periodisme econòmic a la UAB, en va semblar bé dedicar-hi un llibre, sempre des de l'òptica d'analista financer. L'assaig es centrava en descobrir de quina manera la informació econòmica

inflüia en la creació de bombolles financeres. El vaig presentar a l'Ateneu l'1 de febrer de 2013.

Al final de la meva etapa professional m'ha tocat abordar problemes ambientals i també, lògicament, ho he fet com a analista financer. El terme financer s'associa al diner, però el que resulta fonamental i característic de les finances és la consideració del temps. Així l'any 2029 feia una conferència a la Societat Catalana d'Economia titulada "Temps forestal i temps financer". L'economia ha contemplat sempre els recursos naturals des de l'òptica d'un inversor, quan potser hagués estat més encertat fer-ho des de la perspectiva d'un rendista. Els recursos naturals es poden considerar com una guardiola plena que ens ha tocat i que cal que administrem amb cura.

Comentaris, preguntes, propostes...: joaquim.m.perramon@gmail.com

Soci de l'ateneu des de 1990 i membre de la Tertúlia d'Economia

Fins ara us he explicat el que podia aportar. He fet coses que em poden servir per fer de ponent de la Secció d'Economia, però no n'hi ha prou. Quan vaig decidir presentar-me a l'elecció de ponent el primer que vaig fer es demanar el suport d'alguns amics que em poden organitzar les activitats de la secció cas que resulti elegit. Ho vaig comentar amb en Dídac Ramírez, el meu tutor, que no pot votar perquè no està adscrit a la secció, amb en Josep Maria Carreras, amb Santiago Montero i Lluís Bassas que, quan es van fer socis van dir que entraven de part meva. També ho vaig comentar amb els amics de la tertúlia dels Garlaires. Quina llàstima no poder comptar amb la Margarida Coromines, sòcia de l'Ateneu i amiga de Sant Adrià amb qui compartia inquietuds culturals i gastronòmiques i que ens va deixar en els dies de confinament pel Covid.

L'organització d'activitats, bàsicament conferències, ha d'estar justificada, cal que tingui un sentit, es necessiten contactes... cal un equip i cal que sigui participativa.

Soc soci des de l'1 d'agost de 1990. Em van avalar, a banda del meu pare, en Francesc Gomà i en Josepmiquel Servià. Apart de participar en les activitats de l'Ateneu, l'última sala de conversa, entrant a mà dreta la Sala Borralleras, estava per arreglar i allà anava amb uns quants socis (pocs) i un parell de gats negres a fer la migdiada. Amb el llum apagat hi entrava una claror tènue des del jardí. La migdiada m'agradava amb més claror i em posava prop de la finestra. Quan feia bon temps, les finestres eren obertes i podies notar la brisa a la cara i els perfums del jardí. Encara que

algú enraonés al jardí, el so de la conversa s'anava fent monòton i m'ajudava a agafar millor el son. Altres socis preferien tot el contrari. I els gats ocupaven una posició intermèdia. La migdiada era breu i em deixava a punt per tornar a la feina. Treballava en el primer edifici del Passeig de Gràcia, pujant a mà dreta.

Em va saber molt greu quan l'Oriol Bohigas va arreglar la sala. El conec i tinc molta admiració per ell, per la qual cosa en la meva imaginació el situava com algú que hagués pogut gaudir d'aquelles migdiades en aquella sala. Explico això, per acabar, perquè també és filosofia i perquè potser sigui un fet rellevant per a que el soci es formi un criteri.

Vaig escriure la ressenya d'en Ramon Llull pel Diccionari d'Economistes Catalans; l'home va iniciar el debat sobre els processos electorals, i pensant-hi aquests dies perquè just s'acaba de presentar l'edició, se m'acudia que, al final, què més dona ser monjo o prior, el que importa és la pau amb que es gaudeix una migdiada.

Comentaris, preguntes, propostes...: joaquin.m.perramon@gmail.com